

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobkyně: **L. L., nar.**
státní příslušnost
t. č. bytem
zastoupena: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2018, č. j. MV-110187-2/OAM-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2018, č. j. OAM-913/ZA-ZA11-ZA17-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o další opakované žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v ČR dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně sice v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla nové skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních, dle žalovaného tyto nové důvody nesvědčí o tom, že by žalobkyně mohla být ve své vlasti vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že jí hrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně opakovanou žádost odůvodňuje svým zdravotním stavem, neboť se domnívá, že nebude schopna své zdravotní potíže dále řešit na území své vlasti. Žalovaný má ale za to, že tomu tak není, žalobkyně není odkázána na léčbu v ČR. Podle Informace Mezinárodní organizace pro migraci 2017, Údaje o zemi –, jsou zdravotnické služby poskytovány státem a soukromými zdravotními zařízeními. Občané Ruské federace mají nárok na bezplatné zdravotní služby v rámci systému povinného zdravotního pojištění, který je financován státem. Rovněž Informace Generálního ředitelství úřadu pro cizince ze dne 18. 5. 2016, Přístup k lékařské léčbě anémie a Informace Generálního ředitelství pro cizince ze dne 20. 9. 2016, Přístup k lékařské péči při léčbě endometriózy, které obsahují kapitoly o státním pojištění v, dokládají, že žalobkyně bude v případě návratu do vlasti součástí bezplatného Povinného zdravotního pojištění, nebudou jí tudíž kladeny žádné zákonné překážky v přístupu k potřebné lékařské péči. Možnost udělení doplňkové ochrany z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu je možná, ale musí se jednat o nedostatečnost dosahující úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Situace žalobkyně však za takovou situaci nelze označit.
3. Proti napadenému rozhodnutí žalobkyně brojí žalobou, neboť má za to, že nebyly dány podmínky pro zastavení řízení o její další opakované žádosti, a to z důvodu, že při podání žádosti prezentovala nové důvody, které dříve nebyly předmětem meritorního posouzení v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a zároveň tyto nové důvody mohou svědčit o tom, že v případě návratu do vlasti by žalobkyně mohla být vystavena nebezpečí vážné újmy
ve
smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
4. V rámci nové žádosti žalobkyně uvedla, že v letošním roce jí byl diagnostikován nádor na levé straně mozku, který vyžaduje operaci. Tu si však žalobkyně v nemůže dovolit s ohledem na nedostatečné finanční prostředky ve spojení s vysokou mírou korupce v ruském zdravotnictví. K prokázání svých tvrzení doložila žalobkyně žalovanému několik lékařských zpráv v ruském jazyce. Po vydání napadeného rozhodnutí došlo k hospitalizaci (od 3. 10. 2018 do 8. 10. 2018) žalobkyně ve Fakultní nemocnici Brno. Závěrečnou zprávu z hospitalizace žalobkyně dokládá k žalobě.
5. V tomto ohledu lze dle žalobkyně odkázat na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci proti, kde ESLP dospěl k závěru, že k porušení článku 3 Evropské úmluvy může dojít i v situaci, kdy je vyhošťována vážně nemocná osoba, u níž závažné důvody zakládají domněnku, že ačkoliv není v bezprostředním ohrožení života, nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představuje riziko skutečného

nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života (srov. bod 183 rozsudku). Dle ESLP dopad vyhoštění musí být posouzen porovnáním zdravotního stavu cizince před vyhoštěním a jak by se vyvíjel po transferu do přijímacího státu. Zároveň musí příslušné orgány ověřit nejen to, zda je zdravotní péče obecně dostupná v přijímajícím státě dostatečná a vhodná k léčbě onemocnění tak, aby vyhošťovaná osoba nebyla vystavena zacházení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy (srov. bod 189), ale musí vzít v potaz i to, zda tato osoba bude mít v přijímajícím státě reálný přístup k vhodné péči a zdravotnickým zařízením, jakož i náklady spojené s léčbou, sociální a rodinné vazby a vzdálenost, kterou musí překonat, aby přístup k péči získala (bod 190). V případě pochybností je povinností vyhošťujícího státu opatřit si záruky, které by případnému zacházení v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy zabránily (bod 191). Ačkoliv se uvedený rozsudek týká vyhoštění, závěry ESLP lze bezesporu vztáhnout i na řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy její neudělení má za následek povinnost vycestování cizince do země jeho původu.

6. Žalobkyně má za to, že v případě jejího navrácení do země původu existuje důvodná pochybnost, zda by se jí v její situaci dostalo zdravotní péče v takové míře, aby nedošlo ke zhoršení jejího zdravotního stavu. Tato obava je přitom relevantní z hlediska možného udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b), případně d) zákona o azylu. Žalobkyně se totiž domnívá, že v případě návratu do by byla vystavena nelidskému a ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
7. S ohledem na svou povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti^a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, žalovaný byl proto povinný shromáždit si dostatečně relevantní a aktuální informaci o zemi původu žalobkyně, jak mu ukládá § 23c písm. c) zákona o azylu. Tato povinnost bezesporu platí i v případě podání další opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný však tuto povinnost v dostatečném rozsahu nerespektoval, neboť si neopatřil dostatek relevantních zpráv o fungování zdravotnického systému v V důsledku toho žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, čímž porušil § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu. V případě žalobkyně mělo dojít k novému meritornímu posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, jelikož u ní jsou dány minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany.
8. Kromě toho jsou žalobkyní tvrzené důvody relevantní i z pohledu udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť v jejím případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, které by udělení této formy mezinárodní ochrany.
9. S ohledem na výše uvedené navrhuje žalobkyně, aby napadené rozhodnutí krajský soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek a odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že z informací o zemi původu vyplývá, že žalobkyně má možnost léčit své zdravotní problémy rovněž na území, což dosud také činila. Občané mají nárok na bezplatné zdravotní služby v rámci systému povinného zdravotního pojištění, který je financován státem. Nelze tedy rozhodně tvrdit, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozila vážná újma, či zacházení odporující čl. 3 Evropské úmluvy proti mučení. Žalobkyně bude mít v případě návratu do země původu přístup k bezplatné zdravotní péči a může své zdravotní problémy opět léčit

na území Žalovaná dodala, že předmětem tohoto řízení není vyhoštění žalobkyně z území ČR, jak je v žalobě poukazováno na věc proti, nýbrž řízení o udělení mezinárodní ochrany, nadto v zemi původu má možnost se léčit. Ke kvalitativně nižší úrovni lékařské péče se vyjádřil rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci N. proti Spojenému království ze dne 27. 5. 2008 /body 32 - 44/, stížnost č. 26565/05. V souvislosti s touto kauzou je třeba konstatovat, že ve věci žalobkyně se nejedná o výjimečně závažný případ, proto ze strany žalovaného nedošlo ani k porušení čl. 3 výše uvedené Evropské úmluvy.

11. Žalovaný tak s ohledem na uvedené navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

12. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
13. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
15. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
16. Dne 19. 9. 2018 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že se v jejím případě jedná o další opakovanou žádost, neboť ji v letošním roce byl diagnostikován nádor na levé straně mozku. V již podstoupila jednu operaci, kvůli velikosti nádoru je třeba ještě další, kterou však z důvodu nedostatku financí nemůže v podstoupit. Ačkoliv je zde zdravotnictví bezplatné, očekává se poskytnutí úplatků. Žalobkyně byla nucena též doktorům zaplatit. V nemá žádné rodinné příslušníky nebo známé, kteří by jí mohli pomoci. Nádor žalobkyni způsobuje potíže s pravou nohou, v důsledku čehož má problémy s chůzí, má závratě a motá se jí hlava. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu strachu o svůj život. Obává se, že v případě neposkytnutí léčby a potřebné operace jí hrozí nezvratné zhoršení zdravotního stavu a nelze vyloučit ohrožení života. K žádosti doložila lékařské zprávy v jazyce.
17. Poprvé podala žalobkyně žádost o mezinárodní ochranu dne 25. 4. 2008, která jí byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Následně další žádost podala dne 26. 1. 2011, kdy jí mezinárodní ochrana nebyla udělena. Dne 1. 4. 2014 podala žalobkyně třetí žádost s tím, že toto řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno z důvodu nepřipustnosti

žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Čtvrtou žádost podala dne 13. 6. 2014, kdy toto řízení bylo zastaveno ze stejného důvodu.

18. Žádost o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala dne 19. 9. 2018 a o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, je tak v pořadí pátou žádostí.
19. Krajský soud se v uvedené věci dále neztotožnil s námitkou nesprávnosti aplikace § 11a odst. 3 zákona o azylu. Ve věci je totiž podstatné, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR již popáté.
20. Pokud jde o kvalifikaci další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pak ta vyplývá z § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, podle něhož jde o druhou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j), o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
21. Nyní posuzovaná žádost žalobkyně ze dne 19. 9. 2018 je tedy *další opakovanou žádostí* ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.
22. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu podá-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
23. Posledně citované ustanovení upravuje speciální postup správního orgánu v případě podání *další opakované žádosti* [§ 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu]. Je-li v kontextu předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo podstatné změny okolností (zejména vnějších okolností) možné se domnívat, že cizinec nebude vystaven pronásledování, nebo že mu nehrozí vážná újma, pak se řízení usnesením do 10 dnů zastaví. Tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i soudem, podal-li cizinec žalobu, a to jak v prvním standardním řízení, tak v řízení o první opakované žádosti. Případné nové skutečnosti musí být takového charakteru, že jde o *podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a žadatel je musí uvést ve svém podání*. Ne každá nová skutečnost tedy naplní tyto podmínky. Ministerstvo o režimu této další opakované žádosti rozhodne v již popsaném řízení a řízení o žádosti buď usnesením zastaví, anebo žadatele vyzve, aby se dostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti, což jasně indikuje, že žalovaný žádost vyhodnotil jako přípustnou a činí další kroky v řízení. K posledně uvedenému však v nyní posuzované věci nedošlo a řízení o další opakované žádosti bylo usnesením žalovaného zastaveno, neboť nebylo prokázáno, že by došlo k takové podstatné změně okolností, na základě nichž by bylo možno se důvodně domnívat, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování nebo že jí hrozí vážná újma v zemi původu. Proto další opakovaná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nemohla být posouzena jako přípustná a v souladu s právními předpisy bylo řízení o ní zastaveno.
24. Z relevantní judikatury vyplývá, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o

azyly, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38, přístupný na www.nssoud.cz).

25. Žalovaný dostatečně zohlednil nová tvrzení žalobkyně stran jejího zdravotního stavu, kdy se seznámil s lékařskými zprávami, z nichž vyplynulo, že žalobkyně v letech 2017 až 2018 podstoupila určitá lékařská vyšetření, z nichž však nevyplývá nutnost operace žalobkyně, jak sama v průběhu správního řízení tvrdila. Žalovaný následně zjistil ze zpráv o zemi původu žalobkyně, jak funguje zdravotnický systém a dospěl k závěru, že žalobkyně své zdravotní problémy může řešit v
26. Z Informace Generálního ředitelství úřadu pro cizince ze dne 18. 5. 2016, Přístup k lékařské léčbě anémie a Informace Generálního ředitelství pro cizince ze dne 20. 9. 2016, Přístup k lékařské péči při léčbě endometriózy, je zdravotní pojištění v povinné a všeobecné. Každý občan, včetně dětí, pracujících, studentů, nezaměstnaných a důchodců, je pojištěn Povinným zdravotním pojištěním (PZP). V rámci PZP má v zásadě každý občan nárok na bezplatnou zdravotní péči. Základní program PZP pokrývá primární zdravotní péči včetně preventivní péče, pohotovostních lékařských služeb a specializované lékařské služby s použitím pokročilých technologií zapsaných na seznamu lékařských služeb využívající pokročilé technologie. Podle Informace Mezinárodní organizace pro migraci 2017, Údaje o zemi –, jsou zdravotní služby v rámci PZP bezplatné (je možné obdržet také placené zdravotní služby), přičemž v naléhavých a ambulantních situacích jsou léky poskytovány bezplatně (normálně si je ruští občané kupují na vlastní náklady).
27. Pokud jde tedy o tvrzení, že se žalobkyně nebude moci se svými obtížemi v léčit, je možno připomenout, že úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005-68, nebo rozhodnutí téhož soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69, dostupné na www.nssoud.cz). Nelze tedy na základě informací o zemi původu shledat, že by ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a následné vycestování žalobkyně do založilo rozpor s mezinárodními závazky ČR, na něž pamatuje § 14a zákona o azylu, jenž ve svém odst. 2 písm. d) myslí na situace odlišné, svou povahou vycházející ze zásady non-refoulement. Nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu; tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, jak na ně pamatuje jak § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tak – aplikovatelný i na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu - čl. 3 Evropské úmluvy, jak jej vyložil Evropský soud pro lidská práva zejména v rozsudku D. proti ze dne 2. 5. 1997, stížnost č. 30240/96. V něm Evropský soud pro lidská práva označil za porušení článku 3 Evropské úmluvy vyhoštění cizince v terminálním stadiu choroby AIDS zpět do jeho země původu, tedy na, do ostrovního státu a, neboť žádná z obou nemocnic tohoto karibského ostrova nebyla schopna podle soudu tuto nemoc léčit způsobem, který by zachoval akceptovatelnou délku a důstojnost stěžovatelova života. Situace žalobkyně v případě návratu do však zjevně není se situací rozebíranou v tomto případě srovnatelná, jak plyne ze skutkových zjištění

učiněných žalovaným. Zatímco totiž výklad Evropského soudu pro lidská práva pamatuje na velmi výjimečné situace, kdy by vydání cizince do země původu jej dostalo do situace označitelné za mučení či nelidské zacházení.

28. Pokud žalobkyně tvrdila, že jí měl být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, krajský soud musí především poznamenat, že z tohoto zákonného ustanovení vyplývá, že humanitární azyl lze udělit toliko v případech hodných zvláštního zřetele, pakliže nebude v řízení zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 zákona o azylu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo a je věcí uvážení správního orgánu rozhodujícího o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soudu proto nenáleží přezkoumávat výsledek úvahy správního orgánu, ale pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl při dodržení práv na spravedlivý proces a zda jeho rozhodnutí nevybočilo z mezí a hledisek ustanovených zákonem. Důvody pro udělení humanitárního azylu jsou důvody zcela výjimečné, jde o takové situace, ve kterých by neudělení azylu bylo nehumánní. Těmito důvody může být velmi závažné onemocnění, výsledky živelné katastrofy, stáří žadatele o mezinárodní ochranu a podobně. Ve shodě s žalovaným i krajský soud si je vědom závažnosti onemocnění žalobkyně, ale jak již bylo uvedeno, toto onemocnění nebrání žalobkyni v návratu do země původu.
29. Ve věci proti, na kterou žalobkyně poukazuje, šlo o cizince s leukémií, kterému zbývalo několik měsíců života. Evropský soud pro lidská práva v tomto případě dospěl k závěru, že pod velmi výjimečné případy může spadat i vážně nemocná osoba, u které by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představoval riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života (srov. odst. 183 rozsudku ve věci proti ...). V nyní řešeném případě se však žalobkyně nenachází v situaci, kdy by po návratu do vlasti byl zásadním způsobem ohrožen její život.
30. Krajský soud ve shodě s žalovaným neshledal, že by v případě tvrzení o nedobré zdravotní stavu žalobkyně a špatné zdravotní péči v zemi původu vyvstala potřeba je v souvislosti s opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany nově věcně hodnotit.
31. Závěrem soud uvádí, že napadené rozhodnutí obsahuje veškeré zákonné náležitosti, jeho odůvodnění je srozumitelné, přezkoumatelné a v souladu s právními předpisy. Rozhodnutí bylo vydáno na základě úplného zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z důvodu nadbytečnosti tak krajský soud neshledal za potřebné provádět důkaz lékařskou zprávou předloženou žalobkyní.
32. Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. se souhlasem obou účastníků řízení.
33. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady

řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. srpna 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně